

Film i Glostrup Bio

Medlemsblad for Sofarækken

Nr. 86 - juni 2019

Lasse Spang Olsen

Den, der har oplevet mest, har vundet

Glostrup Bio

Se de sidste års medlemsblade på
www.glostrupbio.dk/sofa

Få et uforpligtende, ugentligt nyhedsbrev som mail
tilmeld dig på www.glostrupbio.dk/nyhedsbreve

Film i Glostrup Bio

Medlemsblad for

Ansvarshavende: *Arne Christensen*

Redaktør: *Holger Pedersen*
redaktionen@glostrupbio.dk

Eget tryk
Oplag: 550

Glostrup Bio

Bryggergårdsvej 2, 2600 Glostrup
Billetter: 4396 0201 / www.glostrupbio.dk

Biografleder: *Lotte Warming*,
4396 0806 / glostrupbio@glostrupbio.dk

Sofarækken

Formand: *Arne Christensen*,
Højmarksvej 14, 2600 Glostrup
4363 0664 / 4061 7180 (mobil)
formand@glostrupbio.dk
www.glostrupbio.dk/sofa

3 Formandens klumme

**Giv Sofarækken en økonomisk
håndsrækning**

Lasse Spang Olsen

Den, der har oplevet mest, har vundet

5 Over to glas godt øl på Meyers

Gang i tre produktioner - samtidig

8 Kunstnerhjemmet

Kreativitet fra barndommen

Stunt begyndte i vores have

Fra folkeskolen til stuntmand

10 Stuntmanden

De første stuntmænd i Danmark

Stuntkoordinering og gennemførelse

At leve med risikoen

13 Fra filmfotograf til instruktør

Uddannet som filmfotograf

De første film

I Kina spiser de hunde

Gamle mænd i nye biler

Den sorte Madonna

Den sidste rejse

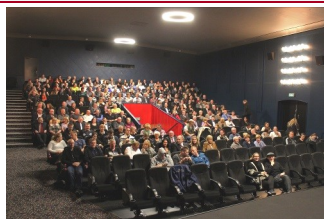
19 Dokumentaristen

Dæmoner og eksorcisme

Intelligent vand og hysteriske kvinder

Den næste film er på vej

23 Samtaler med Gud - eller hvad det nu er

Formandens klumme

Giv Sofarækken en økonomisk håndsækning

Søndag den 11. august 2002 var en særlig dag i *Glostrup Bios* historie, idet *Sofarækken* sammen med publikum fejrede, at foyeren med billetsalg og café var blevet totalt moderniseret og stærkt udvidet.

Blandt de mange arrangementer denne 11. august havde biografen besøg af stundmanden og filminstruktøren *Lasse Spang Olsen*, der præsenterede sin nyeste film: *Gamle mænd i nye biler*. Mød ham igen i dette nummer af medlemsbladet.

Her i sommeren 2019 står foyeren foran en ny, gennemgribende modernisering, hvor der bliver meget bedre plads og endnu større komfort. Toiletterne blev flyttet i 2018 og de gamle rives snart ned. Det lille køkken på den modsatte side af disken nedlægges. Derved kan vi igen få dagslyset ind fra vinduerne mod øst.

Salgsområdet placeres der, hvor de gamle toiletter lå, og derved får vi et stort, regulært rum. Billet- og cafésalget bliver både hurtigere, nemmere og mindre arbejdskrævende for det frivillige cafépersonale samtidig med, at *Glostrup Bio* får en rigtig café med god plads, mulighed for længere åbningstid og afholdelse af mindre koncerter, foredrag og andre kulturelle arrangementer.

Når dette projekt er afsluttet, skal vi i gang med det næste, nemlig en udskiftning af alle stolene i salen. De nuværende stole er slidte, og kan ikke repareres. En ny mere komfortabel og slidstærk stol koster ca. 2.500 inkl. montering. Alt i alt en udgift på ca. 600.000 kr.

Glostrup Kommune ydede et bidrag til flytningen af toiletterne, men udgifterne til ombygningen af foyeren og den kommende stoleudskiftning skal *Sofarækken* selv afholde. Alt i alt vil det beløbe sig til over en million kroner, og det er mere end *Sofarækken* selv kan klare. Derfor gennemfører vi i denne tid en kampagne for at få virksomheder og private til at støtte med et sponsorat. Større eller mindre, øremærket eller ikke. Du kan f.eks. "købe" en stol og få dit navn på bagsiden af den.

I medsendte brochure kan du læse om kampagnen og hvordan du kan indbetale et bidrag.

Jeg håber, at rigtig mange af *Sofarækkens* egne medlemmer har lyst til at give en økonomisk håndsækning til realisering af de nævnte projekter. Men du kan som medlem af *Sofarækken* også bidrage ved at **hjælpe os med at dele brochuren ud i dit nabolag eller assistere med at opsøge virksomheder. Hvis du har lyst hertil – eller har en god idé til, hvordan vi kan forbedre vores kampagne - bedes du henvende dig til biografleder *Lotte Warming*.**

Arne Christensen

Lasse Spang Olsen

Den, der har oplevet mest, har vundet

Over to glas godt øl på Meyers

Lasse Spang Olsen er en meget travl mand. Han er i gang med tre produktioner for *Danmarks Radio* - samtidigt.

Disse udsendelser har ikke så meget at gøre med det, de fleste forbinder ham med: Stunts og film med en masse action i.

Han er en yderst alsidig herre med stor nysgerrighed og mange kreative evner i flere retninger.

Det er en usædvanligt varm sommerdag, selv om vi stadig er i ellers lunefulde april. Udendørs på *Meyers Spisehus* i *Lyngby* hygger man sig denne fredag hen mod fyraften med sine drinks, og i slutningen af interviewet begynder par og familier at bestille mad omkring os.

Der er en snakken og et leben, så man kan blive nervøs for, om optageren får hele samtalen med. Det gør den.

Da jeg sidder overfor *Lasse Spang Olsen* med et godt glas øl, mærker jeg ikke, at han lige har styrtet rundt for at overholde aftalen.

En yderst karismatisk og venlig mand med en fantastisk evne til at fortælle – noget han sikkert har med hjemmefra som søn en af *Danmarks* bedste fortællere og tegnere nogensinde: *Ib Spang Olsen*.

Ud over bogen om biograferne i *Glostrup* og en håndfuld medlemsblade, fik *Lasse* en kopi af det diplom, han fik tilbage i 2002 som æresmedlem af *Sofarækken*.

Diplomet, som er underskrevet af *Sofarækkens* første formand, *Verner Halmø*, er et af de første, der blev uddelt.

Lasse forsikrede, at han ville få diplommet indrammet og hængt op. Det oprindelige er forsvundet.

Vi får os anbragt med den tændte optager og med et par solide fadøl fra *Bryghuset Møn* foran os. *Lasse* insisterer på at betale dem, fordi vores aftale har måttet ændres et par gange.

Det er svært hyggeligt lige fra start.

Gang i tre produktioner – samtidigt

Du har et slogan, der lyder "*Livet er et spil, og den, der har oplevet mest, har vundet*". Det synes jeg er meget karakteristisk for dig, og jeg kunne tænke mig at bruge sidste del af sætningen som overskrift.

Den synes jeg også er god. Jeg bruger også en anden, der lyder: "*Fornuften må ikke stå i vejen for eventyret*".

Du har vældig travlt for tiden, og interviewet måtte bl.a. udsættes, fordi du var en tur i USA. Hvad er det, du har så travlt med?

Lige nu laver jeg tre temalørdage til *Danmarks Radio* – på én gang. De varer en time hver, og det tager et par måneder at lave sådan et program, og jeg skal lave tre på 2-3 måneder. Det er der jo ikke rigtig plads til (griner).

Det vender vi tilbage til. Det er så det, der optager dig lige nu?

Ja for det meste. Dog har jeg samtidig gang i nogle reklamefilm for bilmærket *Dacia*. Det er for resten i samarbejde med ham, der sidder derovre (peger). Det er helt tilfældigt, at vi er her begge to. Vi er ved at lave tre film lige nu, som blev optaget i forgårs og i går.

Kunstnerhjemmet

Lasse Spang Olsen er født i 1965 som søn af *Ib Spang Olsen* (1921-2012), der var en af vores bedste tegnere. Han er blandt meget andet kendt for at illustrere *Halfdan Rasmussens* børnebøger og for illustrationer til egne bøger – især børnebøger. *Ib Spang Olsen* har illustreret over 100 bøger. Han tog lærereksamen i 1943 og studerede herefter på *Kunstakademiet* i København og på *Den Grafiske Skole*. *Ib Spang Olsen* var lærer på *Bernadotteskolen* fra 1952 til 1961.

Moderen, *Nulle Øigaard*, der er født i 1934, er bl.a. uddannet på *Kunstakademiets Malerskole*. Hun har siden haft eget værksted og er særligt kendt for sine tekstilcollager, der er inspireret af middelhavslandenes farvespektre. Hun har desuden arbejdet med scenografi og udført udsmykninger til bl.a. adskillige institutioner og virksomheder.

Lasse er lillebror til *Martin Spang Olsen* (1962), der er skuespiller, forfatter, foredragsholder mv.

Kreativitet fra barndommen

Du bor på en tidligere landejendom i *Høsterkøb* og danner par med skuespilleren *Laura Drasbæk*. Fra et tidligere ægteskab er du far til pigerne *Tallulah* på 23 og *Fiona* på 20, der begge har lugtet en lille smule til filmbranchen.

Ja, og så er jeg blevet morfar for otte måneder siden. Det er stort! Jeg vil ikke sige, at det er bedre end at blive far, men det er mindst lige så skægt. Den lille familie bor i halvdelen af mit hus. Jeg har et ret stort hus med god plads. Der skal jo også være plads til en masse grej, så som dykkerudstyr og stuntudstyr. Jeg er vild med værktøj og den slags, og det fylder alt sammen meget.

Selv om dette interview naturligvis skal handle om dig, kan jeg ikke komme uden om din far, som er en af mine favorittegnere overhovedet.

Han er også en af mine favoritter som kunstner.

Ib Spang Olsen har beskrevet sin barndom i bogen *Lille dreng på Østerbro* (1980), som også er titlen på en film, som du lavede sammen din far i 1991.

Den går tilbage til min fars barndom i *Engelstedsgade* på *Østerbro*. Vi lavede faktisk mange ting sammen, og han var meget interesseret i film.

Jeg tror sagtens, han kunne have fået en filmkarriere. Han fuskede lidt med tegnefilm, men det var teknisk svært at lave dengang. Han var en vidunderlig "storyteller".

Jeg lavede sent i hans liv en film om ham, *Det er med hjertet man ser*. Den arbejdede jeg på i 6-7 år – næsten helt frem til hans død i 2012. Han nåede lige at se den, da han lå på hospitalet til sidst.

Det er nok den af mine film, jeg er allermost glad for.

Din mor er også en kendt kunstner.

Min mor lever heldigvis i bedste velgående og udstiller netop nu sine smukke *billedtæpper* i *Skovhuset* ved *Søndersø* i *Værløse*. Hun er virkelig arbejdsom. Hun er 84, men knokler derudaf.

Ib, Lasse, Nulle og Martin laver figurer i ler hjemme i huset i *Bagsværd* ca. 1970.

Billedet er (ligesom det næste) hentet i *Søren Vinterbergs* bog: *Ib Spang Olsens ABC* fra 2015.

Foto © *Ulla Aue*

Hvordan var det at vokse op i et hus med to så fremragende kunstnere og en lillebror?

Begge mine forældre var der jo altid. De sad og arbejdede med hver sit.

Det var ikke sådan, at min far legede med os hele tiden, og vi havde da heller ikke lyst til at lege med ham. Men han var altid klar.

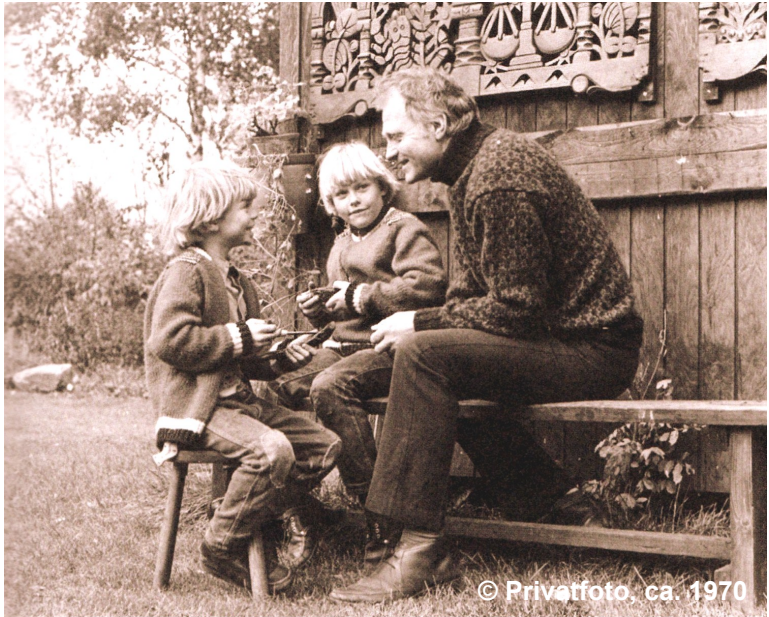
Han sad inde i sit atelier og arbejdede, og ind imellem skulle han jo ud at strække benene. Så kiggede han efter, hvilket træ vi sad fast oppe i, eller slukkede, hvis der var ild i os – eller sådan noget.

Vi kunne altid gå ind og bede ham om at hjælpe os med et eller andet.

Stunt begyndte i vores have

Begge I to drenge blev stuntmænd meget tidligt. Startede disse – skal vi kalde dem vilde lege – hjemme i haven?

Min far ville godt give det udseende af, at han var denne bløde og blide 60-70'er pædagog. Hvad han jo også var. Da jeg var lille, optrådte han f.eks. i en legestue i fjernsynet, hvor han fortalte og tegnede.

I virkeligheden syntes han, at stunt var enormt skægt. Når vi f.eks. var ved at sprænge noget i luften eller sådan noget, kom han ud og spurgte, hvordan vi bar os ad.

Det er nok en side af ham, som han underspillede lidt, fordi han ellers var kendt for at sidde og tegne nisser og den slags (griner).

Han var, før vi blev født, lærer på den progressive *Bernadotteskolen*, hvor han var samtidig med den fremragende pædagog *C.C. Kragh-Müller* (skolen blev grundlagt 1948, og *Kragh-Müller* var skolens anden forstander fra 1951 /red.). På denne skole var det første gang, man virkelig tog kreativitet ind i undervisningen inspireret af *A.S. Neil* og hans bog om *Summerhillskolen*. Min far var særdeles kreativ.

Kreativitet er grundpillen i at lave stunt.

Fra folkeskolen til stuntmand

Du har prøvet næsten alt muligt i filmbranchen, men ud over, at du er udlært filmfotograf, har du ikke meget formel uddannelse. Du er vel nærmest selvlært?

Jeg var allerede i fuld gang med stunt, da jeg gik i folkeskole.

Min far havde ofte et filmhold hjemme i haven til optagelser, og holdet arbejdede også sammen med *Thomas Winding*, som min far blev gode venner med. Jeg fik derfor som teenager mulighed for at komme med til *Ærø*, hvor *Thomas* optog sine film. Her skulle man lave de første afsnit af *Bamse og Kylling*. Jeg fik lov at være med på filmholdet.

På en eller anden måde fik jeg overtalt den søde og blide *Thomas Winding* til, at der skulle et par stunt med i *Bamse og Kylling*. Det meste blev vist klippet væk, men *Danmarks Radio* vidste jo ikke, at det var en teenager, der havde lavet stuntene. Så begyndte telefonen at ringe med nye opgaver.

Jeg tror, jeg var 14, da jeg lavede den første biljagt.

Så du har vidst, fra du var teenager, at det var stuntmand, du skulle være?

Det har jeg vidst, fra jeg var fire år! Jeg og min storebror så en lille film på tv, der hed *At han tør*, der handlede om engelske stuntmænds hverdag. Dengang var der ingen herhjemme, der anede, hvad stunt var. Vi sad der og var fuldstændigt fascinerede begge to, og bagefter gik vi direkte ud i haven og legede stuntmænd. Det lyder som en efterrationalisering, men det gjorde vi hver eneste dag derefter.

Det var simpelthen nødvendigt for os at falde ned fra taget, blive skudt og afprøve voldsomme ting. Min storebror, *Martin*, som var lidt ældre og kloge-re end mig, var selvfølgelig stuntkoordinatoren.

Det er stuntkoordinatoren, der finder på, f.eks. hvordan man binder flagsno-ren til forhjulet på en cykel, der efter at have kørt 10 meter vil tippe rundt. Så får han en anden til at køre på den cykel – og det blev så min opgave. Vi filmede det med vores fars 8 mm. kamera.

Da vi var 12-13 år, var vi vældig gode til at lave stunts – og jeg blev efterhånden ret god til ikke at slå mig. Jeg kom senere på en stuntskole i *England*, men der lærte jeg ikke meget, jeg ikke kunne i forvejen. Men jeg fik et papir på det, som gjorde det lidt nemmere at få de gode jobs.

Stuntmanden

De første stuntmænd i Danmark

Det var simpelthen dig og din bror, *Martin*, der opfandt stunt i Danmark?

Stunt var et ukendt begreb, da vi begyndte på det. I starten skulle vi hver gang fortælle, hvad begrebet dækkede. Hvis det havde været i *USA* eller *England*, kunne man blive stuntmand, lige som man kunne blive kanonkonge, cowboy eller sådan noget, hvor det bare handler om, at man er dumdristig nok til at stille sig op og blive sprunget i luften eller kastet rundt med.

Selve begrebet skulle vi også opfinde, for det fandtes ikke i sproget, da vi begyndte. Mens jeg var teenager, blev der dog lavet én dansk film med en slags stunt. Det var *Bent Christensens Attentat* (1980), hvor det skulle se ud som om, *Jørn Faurschou* sprang ud fra *Herlev Hospital*. Det hentede man en englænder over til at lave, og det var i tv-avisen om aftenen.

Vi skulle finde vores egen niche, og vi skulle selv opfinde det hele. Det krævede en kreativitet ud over alle grænser. Hver eneste gang, vi skulle lave noget, skulle vi først lave sådan en *Olsen-bande* opfindelse om, hvordan man får ting til at flyve rundt i luften. Hvad kan man bygge det af? Findes der noget i forvejen, vi kan bruge? Når vi får sat de elementer sammen, virker det – måske.

Siden du var teenager har du lavet stunts uafbrudt. Det er blevet til ca. 300 film.

Jeg har lavet stunts hele tiden siden da – og gør det stadig. Dengang havde jeg vel en 4-5 stunts om måneden. Fra 9. klasse var det meningen, at jeg skulle i gymnasiet, og jeg startede skam også på *Aurehøj*. Jeg gad ikke det med gymnasiet, så jeg lavede en aftale med *Telefilm* og *Ib Markwardt* om, at jeg kunne komme i lære som filmfotograf der. Jeg troede, jeg kunne gå i skole og være fotograf samtidig – hvad man selvfølgelig ikke kan.

Jeg tror, jeg var en af de værste elever, de nogensinde har haft på *Aurehøj* – den korte tid, det varede (griner).

På *Telefilm* havde vi kontakt med nogle fra *Hells Angels*, som vi lavede en dokumentarfilm om. Da vi havde filmet en uge, startede den store rockerkrig mellem dem og *Bullshit*, og vi filmede det hele.

Det var fuldstændigt vanvittigt. Vi var bogstaveligt talt midt i kugleregnen – men det blev en skidegod dokumentarfilm.

Jeg véd ikke, hvor den er blevet af – måske har *Hells Angels* den.

Stuntkoordinering og gennemførelse

Der kræves vel en masse forberedelse for at gennemføre et stort stunt?

Selve stuntet er på en måde det mindste af det. Det, at konstruere selve tricket, er det svære.

Det er lidt som at lave en tryllekunst; det skal forestille noget andet, end det er.

Film er jo fuld af illusioner, men stunt er særligt kompliceret af, at det også kan være farligt.

Ud over at finde ud af, hvordan man kan gøre det, skal man naturligvis også forholde sig til, hvordan man forløser det, som instruktøren gerne vil opnå.

Stunt er naturligvis fortsat en spilledscene, det er bare med stuntmænd i stedet for skuespillere.

Stunt handler også om at finde kunstige ting, der ligner de ægte og massive. Nu kan man købe det meste, men da vi startede, kunne man f.eks. ikke købe en kunstig flaske, der kunne smadres på hovedet af en eller anden. Vi skulle selv finde på noget med stearin eller noget andet.

© Lasse Spang Olsen
(alle)

Før brugte man sukker til at lave flasker af, men det kan man skære sig på. Nu er flaskerne lavet af en plastikblanding.

Jeg startede nogenlunde samtidig med *Hummer Højmark*, der nu har *Danish Special Effects Service*. Han leverer meget af det, vi arbejder med. Hans far, *Peter*, var ham, der lavede trickene i *Olsen-banden* sammen med *Henning Bahs*. Sønnen *Hummer*, der er på min alder, mødte jeg på filmstudiet. Han er civilingeniør, så vi angreb det fra hver sin side og har arbejdet sammen lige siden. Vi har udviklet afsindigt mange ting sammen. Han havde jo brug for en forsøgskanin til sine ting – og jeg havde brug for special effects til mine. Det sjove er, at *Hummers* søn nu er tredje generation som special effects-mand.

At leve med risikoen

Er det sådan, at det ligefrem er et behov for dig, at udsætte dig selv for farer?

Jeg tror ikke, at jeg nogensinde har syntes, at jeg udsatte mig selv for fare for farens egen skyld. Det er klart, at der indgår nogle kompromiser, når vi laver spændende eksperimenter, og nogen gange var jeg godt klar over, at det kunne være farligt. Det skal helst ikke være farligt – det skal bare helst se sådan ud.

Jeg er kommet til skade mange gange, men flere af de gange, jeg er kommet til skade, blev jeg først rigtig klar over, hvor farligt stuntet var, da det var gået galt. Som da jeg sad nede i bunden af en havn i en bil, og ikke kunne få døren eller vinduet op.

Jeg er rigtig god til at trille rundt i biler. I en norsk film fik jeg et job med at lave en saltomortale med dobbelt skrue i *Trabant*, der er meget lille og nærmest lavet af tagpap. Det nummer havde jeg lavet mange gange med mere solide biler, og første gang lykkedes det faktisk. Så var jeg bare dum nok til at sige, at jeg sagtens kunne gøre det igen. Jeg tror, jeg blev narret af heldet, da det lykkedes første gang.

Jeg brækkede nogle ribben og blev slået bevidstløs.

På *Blinkende Lygter* (2000) kom jeg ret voldsomt til skade. I en scene kommer *Ole Thestrup* ind og skyder en masse mennesker i en restaurant. *Niels Anders Thorn* skulle forstille at flyve gennem luften med hovedet nedad og til sidst smadre ind i en brudsikker rude med et brag. Det skulle jeg så lave ved at gyngede i noget wiretræk fra loftet med hovedet nedad. Jeg skulle udløse wiren med en knap, så jeg faldt ned fra lav højde. Det var nemt nok, og vi prøvede det masser af gange. Da jeg så optagelserne, syntes jeg ikke, at jeg sprællede nok, så jeg ville gerne lave det om. Jeg sprællede vildt i næste forsøg, men glemte vist, at jeg holdt udløseren i hånden.

Jeg røg ned på hovedet fra 4,5 meters højde. På et betongulv. Jeg troede, at jeg havde brækket nakken, men slap med brækkede kraveben og noget, der var flækket i nakken – samt et stort hul i hovedet og selvfølgelig hjernerystelse. Det var dumt! Siden da har jeg ikke lavet wiretræk med udløser.

Når jeg laver mine egne film, er jeg altid også stuntkoordinator.

Du har ikke folk ansat fast?

Kun hvis jeg laver noget af længere varighed. Der er hård konkurrence i branchen, så hvis du har nogen på fast løn, bliver du nødt til at sige ja til alle jobs. Jeg laver først og fremmest filmstunts, fordi jeg synes, det er skægt – og ikke nødvendigvis for at tjene så mange penge på det.

Selvfølgelig er man jo nødt til at tænke på begge dele, ellers holder det op med at være sjovt.

Fra filmfotograf til instruktør

Uddannet som filmfotograf

Du er blandt meget andet også filmfotograf.

Som sagt startede jeg hos *TeleFilm*, og derefter blev jeg uddannet filmfotograf på *Nordisk Film*. Jeg havde lavet noget stunt til bl.a. *Isfugle* (1983) og fik derefter chancen for at lave stunt til *Midt om natten* (1984). Jeg spillede da for resten ligesom *Henning Sprogø*, der var instruktørassistent, en lille rolle i *Midt om natten*. Ellers var jeg mest hyret for slagsmålenes skyld. På *Nordisk Film* blev jeg gode venner med *Henning Bahs* (1928-2002). Jeg nåede lige at være med på to film med ham og *Erik Balling* (1924-2005).

Jeg nåede således lige netop at opleve denne "gamle bølge" af filmoptagelser, hvor man optog film, som man havde gjort det i masser af år. Kæmpestore kameraer og tungt grej kombineret med *Ballings* meget strukturerede måde at arbejde på. Man optog fra kl. 7:15 om morgenen til kl. 11:30.

Du har ellers ikke været så meget foran kameraet?

Nej, men jeg spillede da bl.a. *Erik Clausen* som ung i *Rocking Silver* (1983). Jeg er ikke særligt god til at spille skuespil, men jeg er god til at bruge min krop. Jeg kan forestille at være andre, når jeg laver stunt, men det er ikke nok til at spille skuespil.

De første film

Du har som instruktør lavet en halv snes spillefilm foruden en del kortfilm og dokumentarfilm. Mange er blevet store publikumssucceser, men anmelderne har ikke altid været lige begejstrede.

Den første novellefilm, jeg instruerede, var *Hvordan vi fik vores naboer* (1992), som er lavet efter min fars børnebog af samme navn. Den første spillefilm var *Davids Bog* (1997). Den er på en måde en forløber for *I Kina spiser de hunde* (1999). *Anders Thomas Jensen* har skrevet manuskript til begge, ligesom *Nikolaj Lie Kaas* og *Tomas Villum Jensen* havde hovedroller i begge. Det var der, vi opdagede, at de to sammen var virkelig sjove.

De skulle i den første film spille op mod *Torben Jensen*, men det blev en del mere effektfuldt, da det blev mod *Kim Bodnia*, som jeg kom til at arbejde med i film nummer to. Og flere gange senere.

***Kim Bodnia* ser ud til at være en barsk herre?**

Ja, er du sindssyg! Jeg var faktisk bange for ham i starten, fordi min gode ven, fotografen *Morten Søgaard*, havde fotograferet på *Pusher*, hvor *Kim* opførte sig fuldstændig primadonnaagtigt. Han viste sig fra start at være nøjagtig lige så besværlig, som jeg havde frygtet. Han havde privatchauffør og førte sig frem.

Da vi havde filmet en uge, blev han for en gangs skyld hængende, mens vi så det, vi havde lavet dagen før. Så sagde han pludselig: "*Det er jo sjovt! Er det en komedie, vi laver?*". Det bekræftede jeg, hvorefter han sagde: "*Det havde jeg s'gu ikke opdaget!*". Han havde aldrig prøvet at spille noget, der var sjovt. Så var paraderne nede, og han viste sig at være en herlig fyr, og vi blev meget gode venner derfra.

Han havde haft så mange dårlige erfaringer med filmbranchen, så han startede med alle paraderne oppe. Han hyggede sig herefter gevaldigt, da han fandt ud af, at han også kunne være sjov. Hidtil var han altid blevet castet til at være den der behårde type.

Han er slet ikke, som man umiddelbart tror, og det var sjovt for mig at have ham med i børnefilmen *Jolly Roger* (2001), hvor han spillede en bamset sørøver.

Operation Cobra (1995) der er baseret på en roman af *Anders Bodelsen*, havde undertitlen: *Terrorister i Nærum* – en vanvittig tanke den gang. Det har desværre vist sig at være mere rigtigt, end man skulle tro.

I Kina spiser de hunde

Still fra filmen © Morten Søgaard

Du slog for alvor igennem som instruktør med *I Kina spiser de hunde* (1999). Den lavede du uden støtte fra *Filminstituttet*?

De påstår, at de har støttet den, fordi de – efter at den var lavet – gav noget biografstøtte til lanceringen af den. Det er noget, som de skal gøre. Den fik en rigtig god anmeldelse i det berømte amerikanske filmblad, *Variety*, da der var filmfestival i *Cannes*.

Næste dag hang der store plakater med den på *Filminstituttets* stand i *Cannes*.

Hvordan fik du den så finansieret?

Jeg havde dengang et stuntfirma sammen med filmproducenten *Steen Herdel*, og vi var sammen i *Aalborg* for at lave et show. Han havde hørt om mit projekt og mine vanskeligheder, og jeg fortalte ham i bilen, hvad filmen skulle handle om. Da vi skulle hjem igen sagde han: "*Den er da meget sjov*", og på bilturen på vej hjem fra *Aalborg* fik han den finansieret med private penge, *Scanbox* osv. Tre uger efter gik vi i gang med at lave den, og den blev en stor succes. Det var med en stjernebesætning med bl.a. *Kim Bodnia*, *Dejan Cukic*, *Nikolaj Lie Kaas* og *Tomas Villum Jensen*.

Henning Bahs var vild med *I Kina spiser de hunde*, fordi der er den der *Olsen-Bande* humor i den. Vi er jo vokset op med *Olsen-banden* og elsker de film. Det var stort at blive godt anmeldt i *Variety*, men med *Bahs' "thumbs up"* – ja, så bliver det ikke større for mig.

Den næste film, du instruerede, var *Jolly Roger* (2001), som du også selv har skrevet manuskriptet til.

Jeg har tidligere skrevet manuskript til mine novellefilm og den slags, men dette var den første spillefilm. *Jolly Roger* skrev jeg egentlig til min datter, *Tallulah*, som en godnathistorie. Manuskriptet gav jeg til *Kim Bodnia*. Han læste det hele, selv om han er meget ordblind. Det tog ham en hel dag, og han blev fuldstændig vild med det. Filmen blev nu ikke den store succes.

Gamle mænd i nye biler

I 2002 kom *Gamle mænd i nye biler*, som blev en stor succes. Der havde du fået *Jens Okking* med på holdet.

Det var en stor oplevelse. Jeg havde arbejdet sammen med ham tidligere på tv-serien *En gang Strømmer* (1987). Jeg kunne virkelig godt lide ham, og han kunne vældig godt lide *Kim Bodnia*. *Gamle mænd i nye biler* er dedikeret til *Henning Bahs*. Da filmen kom frem, var han desværre lige død, men han nåede at læse manuskriptet til filmen.

Jens Okking og Kim Bodnia
© Alexandra Dahlström

Jeg blev snydt af producenten, der tjente millioner på den, mens vi, der lavede filmen, ikke fik ret meget økonomisk ud af det. Så jeg tænkte: "*Den næste laver vi selv!*".

Det blev så til *Den gode strømmer* (2004), som jeg skrev sammen med *Kim Bodnia*. Der sparede vi nok lidt for meget på budgettet, for det blev ikke nogen særlig god film. Men det var en meget lærerig proces.

Det var en periode med ikke så gode anmeldelser både for *Den gode strømmer* og efterfølgeren *Inkasso* fra samme år.

Fik *Inkasso* dårlige anmeldelser? Der er mange, der har sagt, at de kunne lide den, så jeg må have glemt de dårlige anmeldelser. Den kører da ofte på tv, så folk må da kunne lide den.

Går du meget op i anmeldelser?

Både-og. F.eks. *Kim Skottes* anmeldelser i *Politiken* er jeg meget glad for.

Han har smag, og han er meget dygtig. Ellers synes jeg, der er mange anmeldere, der ikke behandler os fair. Det har så stor betydning, det de skriver.

De tager altid udgangspunkt i mig både med de gode og de dårlige anmeldelser. De mener ofte, at sådan en stuntmand og spradebasse som mig ikke kan lave gode film. Hvis der er noget sjovt i en af mine film – f.eks. *I Kina spiser de hunde* – er det, fordi *Kim Bodnia* spiller godt. Hvis noget er dårligt, er det min skyld.

Der er action i de fleste af mine film, og disse scener skal jo også instrueres. Den slags får man meget sjældent kredit for. Faktisk trækker det ofte ned i anmeldelser. Mange anmeldere mener, at en letbenet komedie er nem at lave. Det er ikke nemmere at lave en komedie end et drama.

Jeg vil påstå, der ikke er lavet stunts i *Danmark*, der overgår dem i *Gamle mænd i nye biler*.

Men måske er der lavet bedre film.

Den sorte Madonna

Vi er fremme ved den foreløbig sidste film med masser af stunt: *Den sorte Madonna* (2007). Her er der gang i den russiske mafia og kriminalitet i flere lande. Der var imidlertid også nogle virkelig gode skuespiller med, herunder *Anders W. Berthelsen*, *Tuva Novotny*, *Nicolas Bro*, *Morten Grunwald* og mange flere.

Det var så fantastisk at arbejde sammen med *Grunwald*. *Tuva Novotny* er også vidunderlig at arbejde sammen med. Den film havde det mest behagelige set, jeg nogensinde har oplevet.

Den sorte Madonna er blevet sammenlignet med *Olsen-Bande* filmene, og det fremgår da også, at manuskriptet er baseret på en idé af *Henning Bahs*. Så er ringen jo på en måde sluttet.

Den sidste rejse

Den sidste rejse fra 2011 er den foreløbigt sidste spillefilm, du er krediteret for som instruktør. Her ser vi komikerne *Jacob Haugaard* og *Finn Nørbygaard*, der nærmest spiller sig selv.

Det var sådan en film, hvor vi satte os mellem to stole. Jeg havde været fotograf på *Jydekompaniet*, og inden da var jeg med, da de lavede tv som buskontrollørerne, der sagde "jidak". Jeg blev rigtig gode venner med dem, ikke mindst med *Jacob*. Siden lavede vi forskellige ting sammen.

Eftersom jeg kendte dem i virkeligheden, syntes jeg det var lidt sjovt at tage et makkerpar, som folk måske var blevet lidt trætte af, og lave en historie over det. *Finn* spillede ekstremt nær og kører i det med *Stein Bagger* og den slags. *Jacob* spillede makkeren, der var enormt træt af *Finn*.

I filmen dør *Jacob* i starten af filmen, hvor de er kommet op at toppes. Så går *Finn* i hundene og bliver alkoholiker. Senere viser det sig, at *Jacob* ikke er død alligevel. Han har bare lavet et nummer for at slippe af med *Finn*. De to skuespillere spiller de værst tænkelige udgaver af sig selv. Det gik bare ikke. Folk viste sig stadig at have en masse tilovers for komikerparret, og de ville bare ikke se *Finn* som alkoholiker.

Det var ikke særligt gennemtænkt!

Dokumentaristen

Dæmoner og eksorcisme

Du omtalte i starten af interviewet, at du var i færd med at lave hele tre udsendelser – temalørdage - til *Danmarks Radio*. Kan du afsløre lidt om, hvad de går ud på?

Det ene program handler om eksorcisme, altså djævluddrivelse. Der er så mange spøgelsesprogrammer og -film oppe i tiden, men jeg prøver at gå så videnskabeligt til værks som overhovedet muligt. Det er afsindigt svært, for emnet er jo ikke specielt videnskabeligt. Ikke desto mindre er der faktisk mange, der forsker i det. 12 % af danskerne tror fuldt og fast på, at der findes ånder eller spøgelse, og 10 % påstår, at de har set dem!

Der findes sandsynligvis ikke ånder – det er i hvert fald ikke noget, man kommer til at kunne bevise lige med det første. Men forskere og psykologer og den slags forsker reelt i, hvad der sker i hovedet på de mennesker, der ser de her fænomener. F.eks. dem, der føler, at de er besat af en dæmon. I programmet besøger vi nogle af de mennesker, der rent faktisk arbejder med det. Folk der foretager djævluddrivelse, eller som kan se spøgelse og dæmoner.

Jeg kan godt lide at afprøve tingene på mig selv, så jeg ville prøve at få en dæmon på mig. Så ville jeg jo kunne forklare, hvordan det var – og hvordan man får den væk igen. Hvis man kan det.

Derfor begyndte jeg at opsøge forskere og andre, der måske kunne hjælpe mig med det – vise hvordan man gør. Alle over én kam – inklusiv videnskabsmænd og læger – sagde, at jeg ikke skulle gøre det. Jeg spurgte, om de da virkelig troede på det. Det benægtede de. Da jeg så spurgte, hvorfor de så advarede mig, var svaret: "*Fordi det er farligt!*". De påstår, at der er folk, der er kommet sindssygt galt afsted med det.

Jeg arbejder sammen med en journalist på projektet – altså en rigtig journalist. Han havde glædet sig rigtig meget til, at jeg skulle have en dæmon på mig. "*Kom nu!*", blev han ved at sige.

Jeg sagde, at alle frarådede mig det, så det ville jeg ikke. "*Så gør jeg det s'gu!*", sagde han så. Så sagde jeg "*Det er fandme i orden – nu har du sagt det*".

Vi var så ude i sidste uge for at give ham en dæmon på. Det foregik ved en meget lang proces på en forladt herregård i *Jylland* midt om natten. Jeg tror overhovedet ikke på spøgelse, og vi havde nogle eksperter, kameramænd mm. med, som heller ikke tror på spøgelse.

Vi gennemførte en proces med et såkaldt *Witchboard* (en tavle, hvor man kan stille spørgsmål ved at pege på bogstaverne på tavlen /red.). Vi havde været der i flere timer, og vi var stillet op og klar. Kameraerne kørte. Da jeg havde sagt: "*Er vi klar til at gå i gang?*", påkaldte vi en dæmon, som vi har lært at gøre det på forskellig måde. Straks efter lyder der tunge fodtrin i salen (*Lasse* demonstrerer det ved at banke på cafébordet og med dyster stemme sige: duh – duh – duh). Vi var garanteret helt alene på denne herregård.

Jeg kigger arrigt på de her spøgelsesforskere og tænker: "*Det her gider jeg simpelthen ikke – de har forberedt noget. Det er spild af tid for os alle sammen.*". Vi tænder lygterne og løber rundt og leder. Vi kan alle høre fodtrin fra én, der går en rundt et sted. Der er bare ikke nogen. Jeg bliver nervøs, fordi jeg har bilen stående med masser af udstyr i. Jeg løber ud og kigger – vi er langt ude på landet – der er heller ikke nogen. Vi gennemgår hele huset fra kælder til kvist. Der var ikke nogen! Det er et ret uhyggeligt sted, og der er ingen strøm. Vi har kun lommelygter med. Da vi kommer ned ad en gang, kommer de der lyde af fodtrin igen.

Vi går op igen. Ham, der skal dæmoniseres, er bleg som et lig. Nu tror han jo nok lidt på det. Jeg spørger, om han er klar til det, og han siger: "*Ja, lad os gøre det*". Så sætter vi os ned og går i gang med omtalte *Witchboard*. Ham, der styrer seancen, spørger, om der er en dæmon til stede. Igen hører vi disse fodtrin, duh, duh, duh. Der er mange lyde i et gammelt hus, men disse kom på nogle særlige tidspunkter. Lyden af fodtrinene er altså optaget og med på filmen.

Den stakkels mand bliver kobberrød i hovedet og får lige på stedet 42 i feber. Det var meget uhyggeligt. Alle på holdet var rystede, da vi kørte hjem. Ingen af os troede på noget overnaturligt, og det gør vi sådan set heller ikke nu. Men journalisten er tydeligt dæmoniseret i dag. Vi skal have dæmonen fjernet på fredag, for hans liv er fuldstændig fucket op.

Forskerne siger, at der naturligvis ikke findes dæmoner, men folk kan risikere at komme til at tro på det, hvis de udsættes for ekstrem påvirkning.

Hvordan bliver han så befriet for sin dæmon?

Via en katolsk præst, en eksorcist, som er den eneste i *Norden*, som er certificeret af paven. Han bor i *Bredgade*. Det er noget med vievand og kors, og jeg ved ikke hvad.

Intelligent vand og hysteriske kvinder

Er de to andre film så, om jeg så må sige, mere virkelighedsnære?

Den ene handler om intelligent vand. Videnskaben har fundet ud af, at vand faktisk har en evne til at huske. Det er ren videnskab, og der er ikke noget hokuspokus ved det. Herhjemme er det især hos *Haldor Topsøe*, man har forsket i det. De kan simpelthen ikke forstå det.

Vandmolekyler er så små, at man indtil for nyligt ikke har kunnet se dem. Man var klar over, hvordan de er opbygget, og deres minimale molekylestruktur er en årsag til, at man kan opløse alt i vand. Man kan nu se, at molekylerne danner forskellige mønstre, og man taler nu om, at man kan se forskel på godt og dårligt vand. Når vand er optimalt godt, har det en helende og rensende effekt, som man ikke kan forklare. Hvis du hælder det i et kar fyldt med ammoniaksalte, forsvinder ammoniak simpelthen i det gode vand.

Saltene er ikke forbundet med vandet – de er bare væk! Hvis vandet har den dårlige molekylestruktur, bliver ammoniaksaltene ved med at være der, og så kan man sagtens måle dem i vandet.

Haldor Topsøe kalder det også "*informationsvand*", som først blev beskrevet for godt 25 år siden af den østrigske videnskabsmand *Johan Grander* (1939-2012). Det sælges til mange formål i dag. Så var der lige den tredje temalørdag, som du arbejder på.

Den handler om *hysteri*, som er en kvindediagnose. Ordet *Hysteri* kommer af det græske ord *Hysteraos*, der betyder livmoder. I 1700-tallet blev hysteri behandlet med masturbation. Man troede, at kvindens hysteriske anfald på en eller anden måde havde noget med livmoderen at gøre, og ved at stimulere denne troede man, at man kunne helbrede kvinderne. Det er naturligvis noget vrøvl, som ingen tror på mere.

I dag taler man om funktionelle lidelser, som er en meget stor paraplydiagnose, som stort set dækker alt det, som lægerne ikke kan finde årsagerne til. 90 % af dem, der har sådanne funktionelle lidelser, er kvinder.

Nu skal jeg så lave en temalørdag, hvor jeg får så mange bank bagefter. Jeg får halvdelen af *Danmarks* befolkning på nakken (griner).

Vi måtte udsætte interviewet, fordi du var en tur i USA i forbindelse med en af disse produktioner.

Jeg var i *San Fransisco* i forbindelse med hysteri. Der har man underligt nok en masse af de gamle instrumenter, man brugte til masturbation af de stakels kvinder. Det var noget, der foregik hos en læge. Nogle læger gjorde det med fingrene, men efterhånden opfandt man nogle instrumenter. Det var faktisk sådan, massageapparatet blev opfundet. Sådan ét skulle man hente på apoteket dengang. Der er et kæmpemæssigt museum i *San Fransisco*, og de har en professor i dette. Ham havde jeg lejlighed til at tale med.

Du er jo ikke uddannet som naturvidenskabsmand eller psykolog, og alligevel beskæftiger du dig med videnskabelige emner.

Jeg har ikke den formelle uddannelse, men jeg er meget interesseret i naturvidenskab. Lige fra skoletiden var naturfagene det, jeg var mest optaget af. Jeg tror for så vidt, at det er godt, at jeg ikke er videnskabsmand, fordi jeg i så fald ville have valgt et emne inden for mit fag – og kun interesseret mig for det. Nu kan jeg i stedet for springe rundt.

Jeg er ikke specielt vidende, men jeg lærer jo noget hver gang. Jeg er enormt nysgerrig, og så kan man jo finde nogen, der ved en masse om det.

Hvornår kommer disse temalørdage?

Den første kommer allerede i pinsen. Det er den med eksorcismen. De to andre kommer til efteråret, så vidt jeg husker. Jeg laver udsendelserne, fordi jeg er nysgerrig og gerne vil vide mere om disse emner. Det dyrker jeg så i en periode, hvorefter jeg er færdig med det.

Samtaler med Gud – eller hvad det nu er

Du blev meget syg engang, og det var ikke engang efter et stunt. Det medvirkede til, at du gennemførte en vild plan ved at lade dig korsfæste. Den historie fik ikke for lidt i diverse medier.

Jeg fik afklemt hovedpulsåren i forbindelse med tarmslyng i 2014, og lægen sagde til mig før en operation, at jeg hellere måtte sige farvel til familien, fordi det ikke var sikkert, at jeg vågnede igen. Det blev jeg ret overrasket over.

Kort tid forinden havde jeg været på *Filippinerne* for at lave et dokumentarprogram om en fyr, der i mange år lod sig banke op på et kors i påsken med nagler gennem hænder og fødder. Det var for mig helt uforståeligt. Det viste sig imidlertid, at han ikke var en dum, religiøs fanatiker. Han var en sympatisk og intelligent fyr, som havde oplevet at falde ned fra et stillads og få smadret sine ben. Han havde så lavet en aftale med *Gud* om, at han ville lade sig korsfæste ni år i træk, hvis hans ben blev gode igen. Han startede dermed den tradition, der kører endnu.

Da han havde gjort det i syv år, blev hans datter alvorligt syg. Så lavede han en aftale med *Gud* om ni år mere. Da han var nået op på 15 år, fik hans kone en kræftknode i kæben. Så tog han nogle flere år.

Da jeg filmede ham, havde han gennemført korsfæstelsen i 27 år i træk, og det skulle være hans sidste. Når han hang på dette kors, tænkte han på *Gud*. Jeg tror ikke på *Gud*, så jeg syntes jo, det var lidt underligt.

Da jeg kom hjem, og der var gået tre måneder, stod jeg i mit hønsehus, da der kom en sms, hvor der stod: "*Drink water, there is something wrong with your stomach*". Sms'en viste sig at være fra vores tolk på *Filippinerne*, som jeg ikke havde haft kontakt med siden. Jeg svarede bare "*tak*" – og troede, at det var det.

Klokken 19 lå jeg på intensiv, hvor lægen sagde, at jeg skulle sige farvel. Jeg tænkte, hvordan siger man farvel? Der tog jeg den beslutning, at hvis jeg vågnede op efter operationen, skulle jeg lære at tale med *Gud*, ligesom ham på *Filippinerne*. Jeg troede måske, at man kunne lære at tale med *Gud* på samme måde, som man tager et flycertifikat. Det kan man naturligvis ikke.

Da jeg blev rask, tog jeg til *Filippinerne*, hvor det mest komplicerede viste sig at være at få lov til at blive korsfæstet. På det tidspunkt troede jeg, at jeg skulle lære fra bibelen og kloge folk om, hvordan man tror. Så skulle korsfæstelsen være en slags eksamen. Jeg troede bare mindre og mindre på *Gud* i den tid, jeg studerede emnet.

Det mærkelige er, at jeg faktisk kommunikerede med *Gud* – eller hvad det nu var – da jeg hang på korset. Hvis jeg får at vide at jeg skal dø nu, har jeg nu faktisk fået noget at holde mig til. Jeg kan ikke forklare, hvad der skete, men jeg har ikke et bedre ord end *Gud*. Jeg har talt med "det" flere gange siden – og det virker! Det forandrede mit liv, og jeg er meget glad for, at jeg gennemførte det.

Desværre fremstod det i pressen, som om det bare var et stunt for at få opmærksomhed. Det gjorde da pokkers ondt, men jeg har f.eks. prøvet i nogle temalørdage at hænge i kødkroge. Det gør meget mere ondt. Smerte kan man godt abstrahere fra.

Det gør man jo også, når man laver stunts.

Lasse Spang Olsen optog i de sidste år af sin fars, Ib Spang Olsens, liv en film om ham. Faren nåede lige at se den inden sin død i 2012. Den hedder

Det er med hjertet man ser

